

„Da. Obžalujem. Bolj kot Klaro in Zoro obžalujem tebe. Uklonilo te je. A da bi še živel Senjanin, reci, sestrica — bi ti govorila tako modro in nedolžno?“

Cecilija zardi, pogleda brata. Ne vidi, da se giblje zavesa spalničnih vrat, ne sluti, da posluša tam srce, ki tone v sramoti. Odgovora reši Cecilijo Venierov nastop. Smehljaje pozdravlja drobni admiral sorodnike, zlobno mu seva oko, ko se pohvali:

„Lepega ptiča sem ujel, Ivan. Hvaležna mi je signorija, hvaležen mi boš ti. Le ljubi zdaj brez strahu uskoško dekle. Ženin, ki se je zaklinjal, da se maščuje nad teboj — je v doganski ječi. Priklenemo ga na galejo, a ti se vozi z Zoro — gleda naj te, škriplje...“

„Zakaj si to storil?“ zaplamti Ivan. „Le, da naložiš še večjo butaro na moja ramena. Poštene so moje misli — kaj mi podtikaš?“

„Hahaha! Poštene misli! Kdo jih nima! Pošteno plača vsak Benečan svojo zabavo — tudi ti jo boš... Z Mocenigovim denarjem. Generalova prijateljica dobi še vedno moža, Ivan. Bodi vendar moder — očetove barke je razbil vihar — ti imaš starše, ne-

čake. Ne zabi, da ti ne brani nikdo nedolžne zabave... Bodi moder, Ivan. Je vredno dekle, ki se pritepe samo k moškemu — ki se ti obesi na vrat — je vredno ene same solze tvoje poštene matere?“

Trda beseda. Zaman čaka Zora za zaveso, da izpregovori Ivan. Vidi ga bledega, utrujenega. Še to! Ona sama je hotela spregovoriti besedo slovesa. Hotela je vzeti s seboj ponosni spomin, da jo ljubi plemeniti Benečan, da jo je hotel pokazati svetu kot svojo nevesto in ženo. A zdaj ta sramota! Skozi red sob je hitela do svoje. Krvav oblak se ji je zgrinjal pred očmi. Tulila bi, kričala, razbila vse v besni jezi. Kaj ni ona Senjaninova sestra? Kaj ne žali bratovega spomina, kdor žali njo? Domov — v Senj! Tam živi še čut za čast. Slednja roka se vzdigne, da maščuje čast Juriševe sestre. Pridejo, popalijo Benetke, rešijo Milanšiča. Iskra bo njena beseda, ki zažge dom hinavščine — marmorne palače. Domov! Rano v jutro odide barka na Krk. Zora se obleče v Cecilijino črno obleko se splazi zvečer iz dogane in prenoči pri cerkvi della Salute. Tako je ne najde nihče — nihče je ne ustavi s sladko, hinavsko besedo... (Dalje.)

Kako je vse drugače zdaj!

Zložil Anton Medved.

Ko sem pred leti videl tvoj obraz,
obhajala je zemlja zlati čas,
na tvojih ustnicah so cvele rože,
belina je sijala z gladke kože.

Umirali so vitezi zaté,
kot sužnji ti poljubljali roké,
poklanjali cvetice ti odbrane
in prstane in grole in uhane.

Dekle, kako je vse drugače zdaj!
Le nekaj let — in potemnel je raj.
Razpršila se je častilcev vrsta
in šla v pustiv do Pešte ali Trsta.

Ostal sem sam — nekdanj preziran drug,
in tožen zrem, kako je časov plug
začrtal temne brazde v tvoje čelo
in bol zapičila ti v prsi želo.

Nekdanj od sladkih cvetov mamljena,
kot vrt pozimi zdaj osamljena,
s ponosom onemoglim skušáš skriti
solzé, ki gorke silijo v oči ti.

Čemu! Iz boli vodi rešnja pot
edina marsikdaj — v samote kot,
in gorka solza rane marsiktere
bolj nego vir besed hladilno pere.

Ukradli so ti blaženi spomin
mladosti kratke z bleskom dragotin,
pustili veternjaki le solze ti.
A če so vzeli tudi te — gorje ti!

